

om, at Nabofogne, ligesom hidtil, skulle være forpligtede til at bidrage til Standstøtelsen af Veie i et andet Sogn, en Forpligtelse, der forøvrigt, saavidt mig, bekendt, hidtil kun har havt en meget ringe Betydning. Det har ganske vist — som bemærket af den ærede 1ste Landsthingsmand for 5te Kreds. (Drejer) — været Hensigten, at Loven skulde omfatte alle de Veie, der ikke gaae ind under den iaar emanerede Lov om private Veie, hvad jeg ogsaa troer, følger ligesom af Ordene i § 1 c: „Veie, hvortil henregnes alle andre offentlige Veie“, og, saavidt mig bekendt, kan der heller ikke ligge Noget mellem „offentlige Veie“ og de i Loven af 14de April 1865 omhandlede private Veie. — Det fremgaaer af Lovudkastet, at man har anseet det for ønskeligt, at Veienes Vedligeholdelse i Sognene for Fremtiden mere og mere skeer ved Licitation eller ved, at Arbeidet overtages i Entreprise istedetfor at udføres ved Naturalarbejde, idet der ligesom er blevet sat en Præmie for de Arbeidspligtige — som jo ville være de stærkeste i Sognestanderstaberne — for at lade Arbejderne udføre ved Licitation; de ville jo nemlig da kunne lægge en Deel af Byrden paa Hartkornbrugerne. Man har imidlertid ikke anseet det for tilraadeligt for Dieblirket at vedtage en Bestemmelse om, at Arbejderne skulde udføres ved Licitation; jeg troer ganske vist, at Forholdene efterhaanden mere og mere ville udvilde sig saaledes, at Arbeidet i Sognene bliver udført paa denne Maade; men det er saa langt fra, at denne Maade at bestride Arbeidet paa har vundet almindelig Indpas og Udbredelse, at det forekommer mig at ville værre galt at paahyde dens almindelige Gjennemførelse.

Det er det ærede Thing bekendt, at den Commission, der blev udsat for at undersøge Spørgsmaalet om, under hvilke Betingelser Hovedlandeveiene kunde overgaae til Amtskommunernes Forsorg, har indstillet, at samtlige Bygader, der kunde betragtes som Forlængelse af Landeveie, skulde overtages af Amtsreparationsfondene til fremtidig Vedligeholdelse under de samme Bilkkaar, paa hvilke Hovedlandeveisgaderne hidtil have været dem overdragne. Jeg har i Lovudkastet foreslaaet en berfra afvigende Bestemmelse, væsentlig støttende mig

paa, at samtlig Amtsraad i Landet, eller i alt Fald Fleertallet, netop have paapeget den omhandlede Bestemmelse i Commissionens Forslag som en, de aldeles ikke kunde gaae ind paa. Der er altsaa en vis Utilbøielighed, for ikke at sige Uvillie, tilstede hos Amtsraadene mod at gaae ind paa Overtagelsen af samtlige Kjøbstadgader, der ere Fortsættelse af Landeveie, til fremtidig Vedligeholdelse af Amtsreparationsfondene paa de samme Bilkkaar som hidtil Hovedlandeveisgaderne, og det er Grunden, hvorfor jeg har fundet det rigtigt foreløbig at blive staaende ved Lovudkastets Bestemmelse om, at der skal finde en gjensidig Forstaaelse Sted mellem Amtsraadet og Kjøbstædernes Repræsentation, Communalbestyrelsen, om Overtagelsen af disse Veie. — Der er en anden Post i Lovforslaget, der muligvis kunde vække Anstød, og det er den, at Vedligeholdelsesarbejderne paa Hovedlandveis- og Landveisgaderne skulle bestemmes af Amtsraadet efter Forslag af Communalbestyrelsen. Det er jo meget vanstelig, naar der ikke er en samlet Repræsentation for Kjøbstad og Landdistrikt, at finde nogen enkelt Autoritet, som Landveisgadernes Bestyrelse passende kunde henlægges til; den eneste Fællesrepræsentation, vi hidtil have haft for Kjøbstad og Land, er Skoleraadet; men det vilde dog være noget forunderligt at henlægge saadanne Spørgsmaals Afgjørelse til dette. Derfor som man skulde frygte for, at Kjøbstædernes Interesse vilde blive formegget tilfidesat ved Vedtagelsen af den her foreslaaede Bestemmelse, vil der jo altid være den Ubøi at sætte en Appelinstant over Amtsraadet og bestemme, at, forsaavidt Kjøbstadcommunalbestyrelsen og Amtsraadet ikke kunne blive enige om disse Vedligeholdelsesarbejder, skal dette vigtige Spørgsmaal indantes for Indrengsministeriet. Der er en Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg tilstaaer, at jeg finder nogen Vanstelig ved at forsvare, idet jeg erkender, at saaledes som den staaer her, seer den meget bifler ud; det er naturligvis Bestemmelsen i § 11 om, at Ministeriet kan forandre enhver af de underordnede Minderligheder tagen Beslutning angaaende Veivæsenet og det derved ansatte Personale. Jeg troer imidlertid, at i Praxis vilde det ikke medføre store Ulemper, om den Bestemmelse